

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social	اجتماعی
--------	---------

کبری سلطانی

۱۷ نومبر ۱۴۰۱

پدوفیلیسم در افغانستان

این دومین گزارش کمیسیون حقوق بشر از نتایج تحقیق در مورد بچه‌بازی در افغانستان است. کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان دومین گزارش تحقیقی خود در مورد "عوامل و پیامدهای بچه‌بازی در افغانستان" را منتشر کرده است.

این تحقیق که در چهارده ولایت افغانستان و با شرکت ۱۹۰۰ نفر صورت گرفته، دریافته که افراد پولدار و زورمند کودکان بین ۱۰ تا ۱۸ سال را برای "بهره‌کشی جنسی استخدام" می‌کنند.

کمیسیون حقوق بشر می‌گوید که در این تحقیق با عاملان و قربانیان بچه‌بازی، آگاهان و متنفذان محلی، مقام‌های دولتی، اعضای جامعه مدنی، استادان دانشگاه و شاهدان این عمل مصاحبه شده است.

ثریا صبحرنگ عضو کمیسیون حقوق بشر، هنگام نشر این تحقیق گفت که یافتن موقعیت اجتماعی عاملان بچه‌بازی از اهداف این تحقیق بود و آنها دریافته‌اند که بیشتر افرادی که این عمل را مرتکب می‌شوند "پول داران، زورمندان و تفنگ دارانی" هستند که از فقر و درماندگی کودکان استفاده می‌کنند.

مواردی از استخدام کودکان توسط نیروهای پولیس نیز گزارش شده که کمیسیون مستقل حقوق بشر می‌گوید موفق به مستندسازی این موارد نشده است.

خاتم صبحرنگ گفت که عاملان بچه‌بازی عمدتاً افراد بی سواد اند و بعضی از آنها حتی پانزده پسر بچه را همزمان نگهداری می‌کنند.

او گفت که بیشتر بچه‌ها (قربانیان) در ۸ سالگی به دام می‌افتند و تا زمانی که ریش در می‌آورند (شانزده سالگی) مورد بهره‌کشی قرار می‌گیرند.

عاملان ناراضی، قربانیان ناراضی

گزارش حقوق بشر نشان می‌دهد که ۸۶ درصد عاملان گفته اند که از این پدیده ناراضی اند در حالی که ۸۷ درصد قربانیان ناراضی اند و در تلاش رهایی از این وضعیت بوده اند.

در گزارش مختصری از این تحقیق آمده که ۵۶ درصد عاملان بچه بازی در افغانستان افراد بین ۳۱ تا ۵۰ سال هستند و اکثر قربانیان زیر هجده سال اند.

سیماسمر رئیس کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان می‌گوید که برای مبارزه با پدیده بچه بازی باید مردم حساسیت نشان دهند و نیروهای امنیتی، عاملان را تحت پیگرد قرار دهند.

در قوانین افغانستان بچه بازی جرم شناخته نشده و خانم سمر گفت که پدیده بچه‌بازی به شکلی در جامعه پذیرفته شده است که تکان دهنده و آزار دهنده است. او گفت که از دولت می‌خواهد عمل بچه‌بازی را جرم معرفی کند و عاملان این قضیه به دادگاه کشانده شوند و حمایت‌های قانونی و عملی از قربانیان وجود داشته باشد. به نظر کمیسیون حقوق بشر پدیده بچه بازی در افغانستان رو به گسترش بوده و "عدم حاکمیت قانون و فساد اداری، ابهام و خلاء قانونی، دسترسی محدود به عدالت، فقر، نا امنی و موجودیت گروه‌های مسلح غیر مسئول" در ترویج این عمل نقش داشته اند.

"کودکان؛ بردگان جنسی"

بچه بازی در قوانین افغانستان به طور صریح تعریف نشده اما چون این اقدام "نوعی بهره‌کشی و بدرفتاری جنسی" است و در آن کودکان به عنوان "بردگان جنسی" نگهداری و مورد سوء استفاده قرار می‌گیرند، منتج به "سلب آزادی کودکان" می‌شود.

ثریا صبحرنگ می‌گوید: "وقتی بچه‌ها (قربانیان بچه‌بازی) به دردشان (بچه‌بازها) نمی‌خورند یا این بچه‌ها را به شکل برده با خود نگه می‌دارند و در مواردی به ازدواج یکی از اعضای خانواده خود در می‌آورند که تحت تسلط خودشان باقی بمانند و یا هم آنها را رها می‌کنند که باعث تداوم این روند می‌شود و چون قربانی در طول برده بودن از همه امتیازات حقوق بشری محروم بوده، عقده می‌گیرد و خود به عامل بچه‌بازی تبدیل می‌شود."

کمیسیون حقوق بشر می‌گوید که در قوانین افغانستان در ماده ۴۲۷ قانون جزا، عمل زنا و لواط ممنوع خوانده شده و برای عاملان آن حبس طولانی در نظر گرفته شده است اما این ماده کافی نیست چون در فعل بچه‌بازی تنها تجاوز جنسی صورت نمی‌گیرد بلکه "سایر اشکال آزار جنسی مانند لمس کردن، ماساژ، رقصاندن در محافل خصوصی و عمومی" نیز انجام می‌شود.

این کمیسیون همچنین می‌گوید که مبارزه با پدیده بچه بازی نیازمند توجه به سلامت کودکان قربانی، مبارزه با فرهنگ معافیت از مجازات، تقویت روحیه احترام به حقوق بشر و اقدامات عملی برای مسئولیت پذیری نهادهای امنیتی است.

پسران را لباس زنانه می‌پوشانند و در محافل می‌رقصانند.*

نشریه کودکان مقدمند، شماره ۱۱۸، آبان‌ماه [عقرب] ۱۳۹۳